

особиста: вийшла заміж за місцевого парубка Василя, людину сумлінну і роботящу.

Скількох неумійок і чомучок навчила вона за 30 років! Скільком хлопчикам і дівчаткам стала другою мамою, щедро зігрівала їх теплом свого серця! А вдома чекали рідні Наталочка і Василько, чекали домашні клопоти, чоловік Василь Іванович. Завжди привітна, щира, щедра, готова прийти на допомогу, розрадити, вона умі-

ки вдячності і найщиріших добрих побажань у спогадах подружжя Кальчуків, коли вони розповідали, як Олександра Остапівна навчала спочатку їх старшу дочку Валю, потім — молодшу Катю! Як Катерина надовго захворіла, пропустила багато уроків, але вчителька, не рахуючись зі своїм часом і працюючи індивідуально з дитиною, зуміла духовно «поставити на ноги» дівчинку, щоб і після одужання Катерина вчилась тільки на «4» і «5». А згодом у клас Олександри Остапівни прийшла і внучка Кальчуків Ганнуса.

Вміння О.О.Мельничук знайти вірну стежину до дитячої душі, поважати маленьку особистість та зацікавити її навчальним матеріалом — ці риси педагогічної праці прагнуть перейняти її колишні учениці, а нині молоді колеги-вчителі Оксана Антонюк і Оксана Строчаль. Вони і дочка Наталія обрали вчительську долю, працюють в рідній школі поруч зі своєю наставницею. Син Василь здобуває знання в університеті. Тож є ким гордитись вчительці і матері Олександрі Остапівні, озираючись на зроблене і пройдене в день піввікового ювілею.

Нехай же не зміліє Ваша щедра душа, шановна колего, ще багато-багато років. З золотим ювілеєм Вас вітаємо і хай крила Вашої вчительської долі не стомлюються нести юні добро, знання і віру в краще майбутнє.

**Галина КРАВЧУК
та інші вчителі
Андрусівської школи.**

Ювілеї

Крила вчительської долі

РОКИ, роки...

Чом ви не журавлі?

*Чому із вирію не можна
вам вернутись,*

*Своїм крилом легенько
доторкнутись*

І стерти зморшки

в жінки на чолі?

Ці поетичні рядки приходять на пам'ять, коли роздумуєш про долю сільського вчителя.

Не вертаються роки. І вже п'ятдесятя весна постукає 7 березня у двері ошатного будиночка, де мешкає з сім'єю вчителька початкових класів Олександра Остапівна Мельничук.

А приїхала в Андрусів Олександра Остапівна в далекому 1969 році після закінчення Дубенського педучилища. Відтоді село стало рідним, тут чекала на неї доля вчительська, а відтак і

ла гармонійно поєднувати все: роботу, домашні клопоти, навчання в інституті, який закінчила в 1976 р.

Бігли роки, підрастали діти, свої і ті, яких вчила грамоти, вчила жити, бути добрими і працьовитими людьми. Колишні учні завжди з теплою і вдячністю згадують свою першу вчительку, її уроки життя. А серед численної когорти її вихованців медики, інженери, педагоги, механізатори, представники інших професій.

Вчила розумному, доброму, вічному Олександра Остапівна і багатьох дітей своїх колишніх учнів. Скажімо, тепло згадують її турботу в школі про дочку Галину місцевої фельдшер Галина Антонюк, про сина Миколу — працівниця сільгоспспідприємства Леся Ясногурська. А скіль-